

27.11.2016 Do posła Janusza Zemke trafił list (przesyłany w podobnej treści przez wielu nadawców), który zaadresowany jest do parlamentarzystów, którzy na kolejnym etapie procedowania zajmować się będą w Sejmie rządowym projektem nowej ustawy dezubekizacyjnej.

Oto treść tego listu:

"Szanowne Panie Posłanki, Panowie Posłowie,

zwracam się do Państwa z prośbą o dołożenie wszelkich starań mających na celu niedopuszczenie do wprowadzenia ustawy, w sposób rażący łamiącej prawa i wolności obywatelskie zawarte w Konstytucji.

Zwracam się do Państwa w związku z przedłożonym przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji projektem ustawy o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin
Po raz pierwszy w Polsce ma miejsce zamach na świadczenia gwarantowane przez Państwo w wolnym, demokratycznym i niepodległym Kraju, jakim jest Polska po 1989 roku.

Po raz pierwszy w historii Polski, ma miejsce próba pozbawienia wypracowanych w wolnym i demokratycznym kraju praw do emerytur i rent funkcjonariuszy służb mundurowych, którzy prawa do tych świadczeń nabyli po 1990r., który to fakt jest sprytnie ukrywany pod populistycznym hasłem „sprawiedliwości dziejowej i społecznej”.

Służby mundurowe stanowią ważną rękojmię dla bytu państwowego, integralności i bezpieczeństwa oraz ładu i porządku publicznego. Żołnierze i funkcjonariusze to osoby publiczne, posiadające szczególne prawa i obowiązki wynikające z zakresu wykonywanych zadań oraz obowiązku narażania życia i zdrowia dla dobra Państwa i jego obywateli.

Mimo upływu 27 lat od „Okrągłego Stołu”, część polityków i z ich inspiracji mediów, mówi o nierozliczonym okresie komunizmu, wykorzystując to do dzielenia żołnierzy i funkcjonariuszy na lepszych i gorszych, próbując wrzucić do „jednego worka” zarówno tych, którzy prawa emerytalne i/lub rentowe nabyli do 1990r. jak i tych, którzy przed rokiem 90-tym pracowali lub byli słuchaczami kursów CHOĆBY JEDEN DZIEŃ w instytucjach i szkołach, uznanych za „reżimowe, a 26 lat pracowali w wolnym, niepodległym kraju.

O TEN ZMANIPULOWANY ZAPIS USTAWOWY – od którego odwracana jest uwaga społeczna poprzez populistyczne wypowiedzi głoszone oficjalnie w mediach przez zarówno Ministra Spraw Wewnętrznych – Mariusza Błaszczaka jak i Premier Rządu – Beatę Szydło.

O publiczne nazywanie „OPRAWCAMI SOLIDARNOŚCI” również tych, którzy – pozwolę sobie dać przykład realny, nie wirtualny – np. rozpoczynając pracę w Policji w 1989r. zostali skierowani na kurs, szkolenie w Akademii Spraw Wewnętrznych – na którym to kursie byli słuchaczami choćby przez tydzień, a resztę swojej kariery zawodowej budowali w wolnej Polsce po 1990 r.

TO W ICH IMIENIU ZWRACAM SIĘ Z PROŚBĄ O ZWRÓCENIE UWAGI SPOŁECZNEJ NA PODSTĘPNĄ MANIPULACJĘ, POWOŁYWANIE SIĘ NA ODPOWIEDZIALNOŚĆ ZBIOROWĄ, IDENTYFIKOWANIE NA RÓWNI Z PRZESTĘPCAMI I OPRAWCAMI, którym udowodniono zbrodnicze działania na rzecz komunistycznego państwa.

Manipulacja polityków rządu PiS, polega na przedstawieniu opinii publicznej projektu ww. ustawy zupełnie innej treści niż ten złożony do Sejmu.

W TEJ CHWILI NAJWAŻNIEJSZĄ DO PODNIESIENIA KWESTIĄ JEST OSZUSTWO I PODSTĘPNE WPROWADZANIE W BŁĄD CAŁEGO SPOŁECZEŃSTWA POPRZEZ UKRYCIE FAKTU ISTNIENIA DWÓCH PROJEKTÓW POWYŻSZEJ USTAWY.

Pragnę zwrócić uwagę Państwa, że na oficjalnych internetowych stronach zarówno MSWiA, jak i Kancelarii Premiera RP – znajduje się projekt ustawy z dnia 15 lipca 2016 r., który został przedstawiony do konsultacji z partnerami społecznymi:

1. Radą Dialogu Społecznego
2. Niezależnym Samorządnym Związkiem Zawodowym „Solidarność”
3. Ogólnopolskim Stowarzyszeniem Związkiem Zawodowym
4. Forum Związków Zawodowych
5. Niezależnym Samorządnym Związkiem Zawodowym Policjantów
6. Niezależnym Samorządnym Związkiem Zawodowym Straży Granicznej
7. Niezależnym Samorządnym Związkiem Zawodowym Pracowników Pożarnictwa
8. Związkiem Zawodowym Strażaków „Florian”
9. Krajową Sekcją Pożarnictwa NSZZ „Solidarność”
10. Niezależnym Samorządnym Związkiem Zawodowym Funkcjonariuszy i Pracowników Więziennictwa
11. Związkiem Emerytów i Rencistów Pożarnictwa RP

12. Stowarzyszeniem Emerytów i Rencistów Policyjnych
13. Federacją Związków Pracowników Ochrony Zdrowia „Porozumienie Zielonogórskie”
14. Pracodawcami Rzeczypospolitej Polskiej
15. Konfederacją „Lewiatan”
16. „Business Center Club” Porozumieniem Pracodawców
17. Związkiem Rzemiosła Polskiego

Do tego projektu z lipca 2016 r. zostały dołączone szerokie opinie i stanowiska ww., którym przedstawiono do zapoznania się projekt z 15 lipca 2016r.

JEDNAKŻE TO NIE TEN, KONSULTOWANY PROJEKT WPŁYNAŁ DO SEJMU.

NA STRONACH INTERNETOWYCH SEJMU W ZAKŁADCE AKTÓW PRAWNYCH ZŁOŻONYCH DO LEGISLACJI ISTNIEJE PROJEKT USTAWY z dnia 14 listopada 2016r. – o treści rażąco odmiennej od konsultowanej.

To oszustwo i manipulacja. Dwa odmienne projekty ustaw figurują równolegle. Na oficjalnych stronach internetowych MSWiA i Kancelarii Premiera RP – widnieje projekt ustawy z 15 lipca wraz z konsultacjami społecznymi, zaś na stronie Sejmu projekt ustawy z 14 listopada 2016 r.

Kto z Państwa i szeroko rozumianej opinii publicznej wie, że tylko ta druga, niekonsultowana wersja projektu, będzie poddana procedurze legislacyjnej.

Fałszerstwo polega na tym, że projekt przedstawiony do konsultacji z dnia 15 lipca o numerze UD103 po wprowadzeniu autopoprawki w listopadzie nosi tę samą sygnaturę, choć to inny dokument.

Opatrywanie dwóch różnych dokumentów tą samą sygnaturą to przestępstwo.

Opinia publiczna, która może zapoznawać się z treścią projektu zamieszczonego na stronach MSWiA i Premier RP nie ma pojęcia, że projekt „wzbogacony” o kuriozalną „autopoprawkę” – dopisanie punktu 15c – godzącego w prawa człowieka, wolności i demokracji – istnieje tylko na stronie Sejmu RP.

Zmiana treści projektu ustawy, nie poinformowanie o autopoprawce i niepoddanie do społecznej konsultacji to przestępstwo – sytuacja identyczna jak w sprawie afery Rywina i słynnego przypadku "i/lub czasopisma”.

Projekt złożony do Sejmu w listopadzie 2016 r., rażąco odmienny od tego figurującego na stronach MSWiA oraz Kancelarii Premiera RP. nigdy nie był konsultowany z żadnym z partnerów społecznych, którzy mieli okazję zapoznać się i ustosunkować do projektu z 15 lipca br.

Wobec powyższego W PIERWSZEJ KOLEJNOŚCI pragnę zwrócić uwagę Państwa na niezwłoczne wyjaśnienie tego – jak mogą tylko przypuszczać – celowego i zamierzonego niedopatrzania i powiadomienie o nim wszystkich stosownych instytucji, obywateli i przedstawicieli mediów.

Proces legislacyjny bowiem, rządzi się swoimi prawami, które w tym przypadku wielokrotnie złamano:

1.2.4. Podmioty, którym należy przedstawić projekt w ramach konsultacji publicznych

Zasadą jest przeprowadzenie procesu konsultacji publicznych, który jest nakierowany na pozyskanie stanowisk podmiotów spoza sektora organów i instytucji państwowych. Organ wnioskujący przedstawia projekt założeń do konsultacji publicznych, biorąc pod uwagę treść projektu oraz uwzględniając inne okoliczności, w tym znaczenie projektu, jego skutki społeczno-gospodarcze, stopień jego złożoności oraz pilność.

Każdorazowe odstępianie od tego zalecanego standardu postępowania wymaga uzasadnienia ze strony organu wnioskującego (§ 28 ust. 4 Regulaminu).

W ramach konsultacji publicznych organ wnioskujący przedstawia projekt założeń organizacjom społecznym lub innymi zainteresowanymi podmiotom albo instytucjom, których opinia jest pożądana z uwagi na treść projektu założeń.

Przedstawiając projekt założeń projektu ustawy w ramach konsultacji publicznych organ wnioskujący może skierować pismo wraz z projektem do wybranych podmiotów bądź może skierować jedynie pismo z informacją, iż toczą się prace legislacyjne dotyczące projektu założeń, który to projekt jest powszechnie dostępny w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny (RPL), albo może też na swojej stronie internetowej zamieścić informację o toczących się pracach legislacyjnych nad danym projektem wraz ze wzmianką o możliwości zgłaszania uwag przez podmioty zainteresowane.

Podkreślenia również wymaga, że obok opisanych wyżej metod konsultowania organ wnioskujący może przeprowadzić proces konsultacji za pomocą dedykowanych narzędzi elektronicznych. W tym celu został uruchomiony Rządowy portal konsultacji publicznych, umożliwiający prowadzenie konsultacji publicznych z wykorzystaniem środków komunikacji elektronicznej

(www.konsultacje.gov.pl). Działania te umożliwią uzyskanie opinii jak najszerszego kręgu podmiotów zainteresowanych pracami toczącymi się nad danym projektem założeń.

Organ wnioskujący ustalając zakres konsultacji publicznych kieruje się wytycznymi ustalonymi przez Radę Ministrów lub jej organ pomocniczy. W chwili obecnej nie funkcjonują wytyczne, które stanowiłyby odrębny dokument określający wskazówki dotyczące sposobu prowadzenia konsultacji publicznych. Pewne wskazówki w powyższym zakresie zostały jednak zawarte w Wytycznych do oceny skutków regulacji (OSR), które każdy organ wnioskujący może pobrać ze strony internetowej Ministra Gospodarki [2]. Dodatkowo podkreślenia wymaga, że reguły dotyczące przeprowadzania konsultacji zostały zawarte również w dokumencie pt. Siedem zasad konsultacji, który dostępny jest na stronie Ministra Cyfryzacji (<https://mc.gov.pl/konsultacje>). Przykładowy katalog podmiotów, którym można przedstawić projekt założeń w ramach konsultacji publicznych został określony w załączniku do niniejszego opracowania.

1.2.5. Podmioty, którym należy przedstawić projekt w ramach opiniowania

Organ wnioskujący przedstawia projekt założeń w ramach procesu opiniowania organom administracji rządowej lub innym organom i instytucjom państwowym, których zakresu działania dotyczy projekt, a także podmiotom, które posiadają prawo opiniowania projektów na podstawie odrębnych przepisów.

Proces ten (podobnie jak proces uzgodnień) jest obligatoryjny. W ramach procesu opiniowania projekt założeń należy przedstawić Radzie Legislacyjnej.

Jeżeli projekt założeń reguluje materię o szczególnie istotnych skutkach prawnych, społecznych lub ekonomicznych, wówczas organ wnioskujący ma obowiązek skierować taki projekt do zaopiniowania przez Radę Legislacyjną działającą przy Prezesie Rady Ministrów. W celu uzyskania opinii organ wnioskujący występuje z wnioskiem o skierowanie projektu do zaopiniowania przez Radę Legislacyjną do Prezesa Rządowego Centrum Legislacji, który podejmuje ostateczną decyzję w tym zakresie. Niezależnie od powyższego Prezes Rady Ministrów, Przewodniczący Stałego Komitetu Rady Ministrów, Szef Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, Prezes Rządowego Centrum Legislacji lub Sekretarz Rady Ministrów mogą z własnej inicjatywy, w każdym przypadku, skierować projekt założeń do zaopiniowania przez Radę Legislacyjną. O skierowaniu projektu do zaopiniowania przez Radę Legislacyjną informuje się organ wnioskujący.

Szczegółowe informacje dotyczące Rady Legislacyjnej, w tym opinie odnośnie projektów założeń, dostępne są na stronie internetowej Rady Legislacyjnej pod adresem: www.radalegislacyjna.gov.pl organom administracji rządowej i instytucjom państwowym

Organ wnioskujący przedstawia projekt założeń do zaopiniowania przez organy administracji rządowej lub inne organy i instytucje państwowe, których zakresu działania dotyczy projekt. Przykładowy katalog podmiotów, którym należy przekazać projekt w ramach opiniowania został określony w załączniku do niniejszego opracowania, innym podmiotom

W przypadkach określonych w odrębnych przepisach projekt założeń jest przedstawiany do zaopiniowania podmiotom wskazanym w tych przepisach. W szczególności, jeśli przepisy projektu ustawy, który ma być opracowany na podstawie założeń mogą dotyczyć problematyki objętej zakresem działania komisji wspólnej Rządu i przedstawicieli samorządu terytorialnego, kościołów, partnerów społecznych (związki zawodowe i organizacje pracodawców) lub innych podmiotów, wówczas organ wnioskujący kieruje taki projekt do zaopiniowania przez właściwą komisję wspólną. Przykładowy katalog podmiotów innych niż organy administracji rządowej oraz innych niż organy i instytucje państwowe, którym należy przedstawić projekt w ramach opiniowania został określony w załączniku do niniejszego opracowania. W przypadkach określonych w przepisach prawa Unii Europejskiej organ wnioskujący w ramach procesu opiniowania projektu założeń przedstawia go organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia, np. obowiązek zasięgnięcia opinii Europejskiego Banku Centralnego wynika z decyzji Rady z dnia 29 czerwca 1998 r. w sprawie konsultacji Europejskiego Banku Centralnego udzielanych władzom krajowym w sprawie projektów przepisów prawnych (Dz. Urz. UE L 189 z 03.07.1998, str. 42; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne rozdz. 1, t. 1, str. 446).

źródło : [http://www.rcl.gov.pl/opisy/book/12-uzg ...](http://www.rcl.gov.pl/opisy/book/12-uzg)

Trudno jest nie zauważyć, - jak wynika z pisma przewodniego zamieszczonego na stronie RCL, że projekt ustawy nie trafił do konsultacji przedstawicieli instytucji mundurowych, w tym Komendanta Głównego Policji, który jest Centralnym Organem Administracji Rządowej. Żaden z dwóch projektów. Ani lipcowy, ani sfalszowany listopadowy.

ZWRACAM SIĘ PROŚBĄ O NIEZWŁOCZNĄ INTERPELACJĘ W SPRAWIE UMIESZCZENIA ODMIENNYCH TREŚCI PROJEKTÓW USTAWY NA STRONACH SEJMU, MSWiA i KANCELARII PREMIERA ORAZ ZŁAMANIE PRZEPISÓW LEGISLACYJNYCH PO WPROWADZENIU „AUTOPOPRAWKI”.

TERAZ NA TEMAT ROZBIEŻNOŚCI TREŚCI OBU PROJEKTÓW

(z lipca 2016 r. oraz z listopada 2016 r.)

Brak katalogu organów bezpieczeństwa Enumeratywnie wyliczony katalog organów bezpieczeństwa 0,5% za rok służby ale tylko przed 1990, po 1990 po 2,6% i ma to wpływ na wymiar emerytury 0,5% za każdy rok pracy przed 1990 roku, 2,6% po 1990 r. (maksymalna wysokość emerytury to przeciętna emerytura z ZUS).

Renta inwalidzka nie wyższa niż przeciętna z ZUS, ale tylko dla osób które mają wyłączne okresy służby w organach bezpieczeństwa Renta inwalidzka nie wyższa niż przeciętna renta z ZUS

Renta rodzinna nie może być wyższa niż kwota przeciętnej renty rodzinnej z ZUS ale tylko za osobę która pełniła służbę wyłącznie w organach bezpieczeństwa Renta rodzinna nie wyższa niż przeciętna renta rodzinna z ZUS

1. Projekt z 12 lipca zmniejszał wysokość świadczeń emerytalnych z 0,7 % do 0,5 % podstawy wymiaru emerytury za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944 - 1990. Projekt wprowadzał różnicowanie wysokości pobieranej emerytury w zależności, od faktu czy pobierający świadczenie emerytalne wykonywał służbę wyłącznie w organach bezpieczeństwa PRL - w takim przypadku emerytura nie mogła być wyższa niż kwota przeciętnej emerytury wypłacanej przez ZUS. Projekt nie zawierał takiego ograniczenia wysokości w przypadku gdy pobierający świadczenie emerytalne wykonywał służbę także w III RP, czyli po 1990 r. Projekt z 12 lipca 2016 r. nie zawierał wobec tej kategorii byłych funkcjonariuszy postanowień o pozbawieniu ich należnych dodatków do emerytur związanych ze służbą w III RP. Projekt z 12 lipca 2016 r. został - zgodnie z obowiązującą procedurą - skierowany do konsultacji. W toku konsultacji zostało zgłoszonych wiele istotnych uwag i zastrzeżeń, w tym podważających zgodność proponowanej regulacji z Konstytucją RP i ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi.

Najistotniejsze uwagi zostały zgłoszone przez:

- Rządowe Centrum Legislacji (pismo z dnia 2 sierpnia 2016 r.) - wartość proponowanego wskaźnika 0,5 % nie znajduje odzwierciedlenia w systemie powszechnym, w projekcie brak jest wyczerpującego uzasadnienia dla przyjętej wartości 0,5 % wskaźnika - bowiem w systemie powszechnym jest obecny wskaźnik 0,7 %, nadto projektowana zmiana ma istotny wpływ na zakres przedmiotowy ustawy, czyli krąg organów bezpieczeństwa, znaczące poszerzenie kręgu organów bezpieczeństwa państwa nie zostało odpowiednio uzasadnione,
- Porozumienie Zielonogórskie (pismo z dnia 3 sierpnia 2016 r.) - działania odbierające nabyte uprawnienia podważają zaufanie do Państwa,
- Ministra Spraw Zagranicznych (pismo z dnia 25 lipca 2016 r.) - nie dopełnienie przez autorów projektu obowiązku przestrzegania zasady proporcjonalności oraz zasady pewności prawa, co w przypadku przyjęcia projektu przez Parlament RP może skutkować w przyszłości licznymi postępowaniami przed sądami międzynarodowymi,
- Ministra Zdrowia (pismo z dnia 20 lipca 2016 r.) - zwrócił uwagę na zagrożenie istotnego, proporcjonalnego zmniejszenia przychodów Narodowego Funduszu Zdrowia z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne, co nie zostało uwzględnione w ocenie skutków proponowanego projektu.
- Ministra Skarbu Państwa (pismo z dnia 2 sierpnia 2016 r.) - autorzy projektu nie przeprowadzili testu proporcjonalności dla proponowanych zmian, nie dochowując zasad najwyższej ostrożności i staranności w procedowaniu przedmiotowego projektu.

2. Projekt z dnia 12 lipca 2016 r. został zamieszczony w wykazie prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów (projekt oznaczony jako UD 103), a w dniu 20 lipca 2016r. przedstawiono: - Informacje o przyczynach i potrzebie wprowadzenia rozwiązań planowanych w projekcie, istotę rozwiązań ujętych w projekcie.

3. W dniu 15 listopada 2016 r. Minister Spraw Wewnętrznych skierował do Stałego Komitetu Rady Ministrów niekonsultowany projekt zmian ustawy emerytalnej.

Projekt z dnia 14 listopada 2016 r. w sposób istotny różni się od będącego przedmiotem konsultacji projektu z dnia 12 lipca 2016 r.

Zmiany dotyczą zarówno zakresu podmiotowego jak i zakresu przedmiotowego prezentowanego uregulowania.

W projekcie z dnia 14 listopada 2016 r. został uchylony art. 15 b cytowanej ustawy emerytalnej. Artykuł 15 b nakazywał odrębne traktowanie dwóch różnych okresów pełnienia służby i nabywania z tego tytułu uprawnień emerytalnych - okresu do 1990 r. (wskaźnik naliczenia po 0,7 % za każdy rok służby) oraz okresu po 1990 r. (wskaźnik naliczenia po 2,6 % za każdy rok służby). Trybunał Konstytucyjny w wyroku wydanym w sprawie K 6/09 kategorycznie stwierdził, że: "Każdy funkcjonariusz organów bezpieczeństwa Polski Ludowej, który został zatrudniony w nowo tworzonych służbach policji bezpieczeństwa, ma w pełni gwarantowane, równe prawa z powołanymi do tych służb po raz pierwszy od połowy 1990 r., w tym równe prawa do korzystania z uprzywilejowanych zasad zaopatrzenia emerytalnego" - (pkt. 10.4.2 str.83). „Służba w organach suwerennej Polski po roku 1990 także traktowana jest jednakowo, bez względu na to, czy dany funkcjonariusz uprzednio pełnił służbę w organach bezpieczeństwa Polski Ludowej, czy też nie"- (pkt. 11.4. str.8).

Należy zauważyć, że pominięte w niniejszym piśmie niebagatelne zasługi dla demokratycznej Polski byłych funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa państwa, którzy zostali pozytywnie zweryfikowani i kontynuowali służbę po 1990 roku, były doskonale znane Ministrowi Spraw Wewnętrznych, bowiem zostały one szczegółowo omówione w adresowanym do Niego, wyczerpującym, mającym wiele załączników, piśmie Federacji Stowarzyszeń Służb Mundurowych RP z dnia 4 marca 2016 r.

Pomimo tego, w niekonsultowanym projekcie z dnia 14 listopada 2016 r. został wprowadzony art. 15 c który w ustępie 3 ustanawia ograniczenie wysokości pobieranej przez byłych funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa państwa emerytury do wysokości kwoty przeciętnej emerytury wypłacanej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Takie ograniczenie wysokości emerytury zostało wprowadzone zarówno wobec osób, które pełniły służbę wyłącznie w organach bezpieczeństwa państwa PRL, jak i osób które służbę kontynuowały w III RP, czyli po 1990 r. Przyjęte w projekcie unormowanie pozostaje w jaskrawej sprzeczności z sentencją wyroku Trybunału Konstytucyjnego, jaka zapadła w dniu 24 lutego 2010 r. sprawie sygnatura akt K 6/09. Nadto ta ostatnia grupa byłych funkcjonariuszy w cytowanym projekcie została pozbawiona możliwości zaliczenia służby w III RP (wskaźnikiem 2,6 % podstawy wymiaru emerytury) a także możliwości zaliczenia okresu zatrudnienia w III RP, po zakończeniu służby, mimo odprowadzania na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych składek z tego tytułu (wskaźnikiem 1,3 % podstawy wymiaru emerytury z każdy rok pracy). Nie uwzględnienie w projekcie z dnia 14 listopada 2016 r. okresów zatrudnienia, z tytułu którego zostały odprowadzone składki na ubezpieczenie społeczne narusza postanowienia art.14 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy(...) oraz ich rodzin (Dz.U. Nr.53, poz.214 ze zm.) Stanowi także przejaw jaskrawej dyskryminacji tej grupy obywateli RP, bowiem pozbawia uprawnienia gwarantowanego wszystkim obywateli RP w postanowieniach ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 1998 r. Nr 162, poz. 1118 z późniejszymi zmianami).

Nadto, art. 15 c ust. 2 pozbawia tę grupę byłych funkcjonariuszy przyznanych im w chwili nabycia prawa do świadczenia emerytalnego uprawnień do dodatków do emerytur związanych z charakterem służby i z orzeczeniem inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą w III RP.

Projekt z dnia 14 listopada 2016 r. zmniejsza o 2 % podstawy wymiaru za każdy rok służby na rzecz totalitarnego państwa przyznaną w orzeczeniach komisji lekarskich rentę inwalidzką. Powyższe uregulowanie pozostaje w sprzeczności z postanowieniami ustawy z dnia 28 listopada 2014 r. o komisjach lekarskich podległych ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych (Dz.U. Nr 0, poz..1822 ze zm.). Ustawa ta w sposób szczegółowy normuje zasady orzekania o uznaniu funkcjonariusza za inwalidę w związku ze służbą, które zgodnie z jej art. 10 ust. 5 następuje z zasady, z dniem złożenia przez niego wniosku o skierowanie na komisje lekarską.

Nasuwa się zatem pytanie: na jakiej podstawie prawnej można zmniejszyć rentę osobie, której inwalidztwo powstało w związku ze służbą w III RP za okres zatrudnienia jej w PRL?

W uzasadnieniu projektu z dnia 14 listopada 2016 r. nie zostały uwzględnione wskazane w opiniach do projektu z dnia 12 lipca 2016 r. zalecenia. Na uwagę zasługuje fakt, iż żadna z najistotniejszych uwag krytycznych tego projektu nie została wzięta pod uwagę w treści uzasadnienia projektu z dnia 14 listopada 2016 r.

Projekt z dnia 14 listopada 2016 r. stanowi całkowicie odmienną regulację prawną w porównaniu z poddanym konsultacji projektem z dnia 12 lipca 2016 r. Pozostaje kwestią do oceny: czy jest to następstwem świadomego dokonania autorów obu analizowanych projektów?

Projekt z dnia 14 listopada 2016 r. pozostaje w istotnej sprzeczności z zamieszczonym pod numerem UD 103 w wykazie prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów dokumentem informującym o podstawowych celach i założeniach przygotowywanej propozycji legislacyjnej - (patrz załącznik nr 1).

Projekt ten wprowadza nowe pojęcie "służby na rzecz totalitarnego państwa".

Autorzy omawiający problematykę "państwa totalitarnego" posługują się różnymi jego definicjami. Patrz m.in: Franciszek Ryszka: Państwo stanu wyjątkowego, Noc i mgła, Historia doktryn politycznych i prawnych, Andrzej Paczkowski i inni: Czarna księga komunizmu.

W doktrynie przyjmuje się, że wszystkie cechy państwa totalitarnego miały jedynie: III Rzesza Adolfa Hitlera, Chiny Mao Zedonga i ZSRR po wodzą Józefa Stalina. Współcześnie państwem totalitarnym pozostaje jedynie Korea Północna. Jeśli chodzi o byłe, środkowoeuropejskie państwa komunistyczne, to ich totalitaryzm - o ile w ogóle można mówić o pewnych jego znamionach - w ich przypadku zakończył się definitywnie w 1956 r.

Pojęcie "służby na rzecz państwa totalitarnego" nie zostało zdefiniowane przez autorów projektu i może w przyszłości - o ile projekt w cytowanej wersji zostanie przyjęty przez Parlament - skutkować uznaniem dowolnie wykonywanego zatrudnienia w czasie trwania PRL jako "służbę na rzecz totalitarnego państwa" (np. służbę medyczną i wykonujący te zadania personel medyczny, służbę transportu i wykonujący ją personel np. PKP, itp.).

Projekt z dnia 14 listopada 2016 r. w art. 13 b podaje wykaz cywilnych i wojskowych instytucji i formacji, w których służba była służbą na rzecz totalitarnego państwa. W sposób znaczący projekt zmienia zakres podmiotowy dotąd obowiązującego

unormowania. Dotychczas bowiem, katalog organów bezpieczeństwa państwa był określony w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. (Dz.U. Nr 63, poz. 425 ze zm.), i nie obejmował m.in. jednostek w których służbę odbywali funkcjonariusze Milicji Obywatelskiej. Wyjątek stanowiła Akademia Spraw Wewnętrznych - art. 2 ust. 6 ustawy z dnia 18 października 2006 r.

Autorzy projektu z dnia 14 listopada 2016 r. w jego uzasadnieniu nie wskazali na jakiej podstawie prawnej w sposób znaczący rozszerzyli katalog organów bezpieczeństwa państwa, kwalifikując do tej kategorii także jednostki Milicji Obywatelskiej.

Projekt z dnia 14 listopada 2016 r. został w dniu 16 listopada 2016 r. przyjęty przez Stały Komitet Rady Ministrów i rekomendowany Radzie Ministrów. Projekt uzyskał akceptację Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej. Rządowe Centrum Legislacji w piśmie z dnia 18 listopada 2016 r. poinformowało, że "zważywszy na przebieg uzgodnień międzyresortowych oraz ustalenia Stałego Komitetu Rady Ministrów, odstępuje od skierowania tego projektu do rozpatrzenia przez komisję prawniczą", co nastąpiło w związku ze stosownym wnioskiem MSWiA.

Szczególnego pokreślenia wymaga fakt, że przedmiotem konsultacji był wyłącznie projekt z dnia 12 lipca 2016 r., natomiast skierowany przez Ministra Spraw Wewnętrznych do Stałego Komitetu Rady Ministrów projekt z dnia 14 listopada 2016 r. nie był przedmiotem konsultacji ani oceny prawnej, pomimo że zawiera uregulowania odmienne od poddanych konsultacji. Należy ponadto podkreślić, że istotnym błędem autorów cytowanego projektu ustawy jest porównywanie ze sobą systemu zaopatrzenia emerytalnego z systemem ubezpieczeń społecznych. Biorąc pod uwagę, że systemy te budowane są na odmiennych zasadach, dokonywanie ich porównań ma charakter demagogiczny a nie merytoryczny, stanowiąc element działania socjotechnicznego – nierzetelny i nie mogący stanowić o jakiegokolwiek prawdzie czy słuszności.

Pragnę przypomnieć, że w 2009 roku już miało miejsce obniżenie świadczeń emerytalnych.

Wówczas Trybunał Konstytucyjny odnosząc się do ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin ograniczono już wysokość pobieranych świadczeń.

- w dniu 24 lutego 2010 roku Trybunał Konstytucyjny wydał wyrok, którego wyciąg uzasadnienia brzmi :

Wyciąg Uzasadnienia WYROKU Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 lutego 2010 r. Sygn. akt K 6/09 - OTK ZU nr 2A/2010, poz. 15 : w sprawie zgodności ustawy z dnia 23 stycznia 2009 roku o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin z art. 2, art. 10, art. 31 ust. 3 oraz art. 32 konstytucji. / Dz.U. Nr 36, poz. 204 z dnia 10 marca 2010 r. /

10.4.2. (...) Każdy funkcjonariusz organów bezpieczeństwa Polski Ludowej, który został zatrudniony w nowo tworzonych służbach policji bezpieczeństwa, ma w pełni gwarantowane, równe prawa z powołanymi do tych służb po raz pierwszy od połowy 1990 r., w tym równe prawa do korzystania z uprzywilejowanych zasad zaopatrzenia emerytalnego. Ustawodawca negatywnie ocenił sam fakt podjęcia służby w organach bezpieczeństwa Polski Ludowej - ze względu na jednoznacznie ujemną ocenę tych organów. Jednocześnie w razie udzielenia przez funkcjonariusza w czasie służby w takiej policji pomocy osobie represjonowanej za działanie w opozycji demokratycznej i niepodległościowej ustawodawca przewidział utrzymanie uprzywilejowanych świadczeń emerytalnych na dotychczasowych zasadach (art. 15b ust. 3 i 4 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, dodany przez art. 2 pkt 3 ustawy z 23 stycznia 2009 r.).

11.4. Przyjęta przez ustawodawcę data graniczna - rok 1990 - służby w organach bezpieczeństwa Polski Ludowej wiąże się, na co trafnie zwrócił uwagę Prokurator Generalny, z przemianami ustrojowymi, jakie nastąpiły w Polsce, a których konsekwencją było rozwiązanie SB i utworzenie UOP (art. 129 ust. 1 ustawy o UOP). Służba w organach suwerennej Polski po roku 1990 także traktowana jest jednakowo, bez względu na to, czy dany funkcjonariusz uprzednio pełnił służbę w organach bezpieczeństwa Polski Ludowej, czy też nie.

Pkt 47 Raportu nr 7568 Komisji Zagadnień Prawnych i Praw Człowieka Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy z dnia 3 czerwca 1996 r. w sprawie środków służących likwidacji spuścizny po totalitarnych systemach komunistycznych [22]. Raport ten stanowił podstawę dla przyjęcia Rezolucji nr 1096(1996).

W punkcie 47, stwierdzono, iż zagadnienie uprawnień materialnych jest niejednoznaczne, a wręcz zawile. Co do zasady odebranie uprawnień materialnych takich jak uposażenie emerytalne może być uznane za rodzaj kary, a jako takie jest niedopuszczalne. Jednakże istnieją również sytuacje, w których elita rządząca byłych totalitarnych krajów komunistycznych przyznała sobie znacznie wyższe uprawnienia emerytalne niż te, które przysługują zwykłym obywatelom. Tytułem przykładu, w Niemieckiej Republice Demokratycznej wynosiły one dwukrotność, a nawet trzykrotność zwykłych świadczeń emerytalnych. W

takich okolicznościach uzasadnione wydaje się obniżenie wysokości świadczeń przedstawicieli byłych władz do poziomu zwykłych świadczeń. Komisja Zagadnień Prawnych i Praw Człowieka zauważyła jak ostrożnym państwo powinno być przy konstruowaniu instrumentów o charakterze dekomunizacyjnym, aby nie przekroczyć granicy między dozwolonym odebraniem nieuzasadnionych przywilejów, a niedopuszczalnym nadaniu takim instrumentom charakteru sankcji.

1. Demokratyczne państwo oparte na rządach prawa musi stosować środki formalnoprawne takiego państwa. Nie może ono stosować żadnych innych środków, ponieważ wówczas nie byłoby wcale lepsze od reżimu totalitarnego.
2. Demokratyczne państwo oparte na rządach prawa nie powinno zaspokajać żądy zemsty zamiast służyć sprawiedliwości. Środki "dezubekizacyjne" stanowić mogą jedynie instrument realizacji idei odebrania nieuprawnionych przywilejów przedstawicieli państwa niedemokratycznego, nie mogą natomiast być wykorzystywane do wymierzania kary ani jako forma zapłaty za winy czy zemsty (pkt 4 i pkt 12 Rezolucji). Nie można zezwalać na nadużywanie takich środków dla celów politycznych lub społecznych.
3. W demokratycznym państwie opartym na rządach prawa środki o charakterze lustracyjnym, dekomunizacyjnym, czy w końcu "dezubekizacyjnym" nie mogą służyć karaniu osób uznawanych za winne, gdyż ściganie sprawców przestępstw jest zadaniem oskarżycieli publicznych posługujących się prawem karnym.
4. Demokratyczne państwo oparte na rządach prawa konstruując i stosując instrumenty o charakterze lustracyjnym, dekomunizacyjnym oraz "dezubekizacyjnym" musi pamiętać, że w żadnym wypadku nie może opierać się na winie zbiorowej i domniemaniu winy. Winę - mającą charakter indywidualny, a nie zbiorowy - należy udowodnić w każdym indywidualnym przypadku, co wskazuje wyraźnie na konieczność indywidualnego, a nie kolektywnego, stosowania ustaw lustracyjnych, dekomunizacyjnych i "dezubekizacyjnych".
5. Demokratyczne państwo oparte na rządach prawa decydując się na poddanie określonej osoby procesowi lustracji, dekomunizacji, czy też "dezubekizacji" musi zapewnić tej osobie pełną ochronę przewidzianą w ramach rzetelnego procesu sądowego oraz sprawiedliwej procedury, takie jak prawo do obrony, prawo do wysłuchania, domniemanie niewinności do czasu udowodnienia winy oraz prawo do odwołania się do sądu.

Na zakończenie dołączam list, opatrzony datą 25 czerwca 2010 r., a więc tuż po wydanym przez Trybunał Konstytucyjny wyroku.

List, którego autorem jest Prezes Rady Ministrów, Pan Premier Donald Tusk.

List, skierowany do wszystkich funkcjonariuszy służb mundurowych, którzy w tamtym okresie, zaledwie 6 lat temu byli zaniepokojeni spekulacjami i działaniami wokół ustawy dotyczącej ich świadczenia gwarantowanego."

***

27 listopada 2016 r.